

og Irland med 51 stemmer. Plenarforsamlingen godkendte valgene den 13. december 1958.

Sydvestafrika-udvalget består herefter af repræsentanter for følgende lande: Brasilien, Den forenede arabiske Republik, Finland, Guatemala, Indonesien, Irland, Philippinerne, Uruguay og Æthiopien.

Efter at 4. udvalg havde færdigbehandlet spørgsmålet om Sydvestafrika, fremsatte Indien, Liberia, Ghana og Haiti et resolutionsforslag, hvori generalsekretæren blev anmodet om — under hensyn til mægling Kommissionens forestående drøftelser med Den sydafrikanske Union samt til det sydvestafrikanske spørgsmåls „vitale betydning“ — at ville sørge for trykning og distribuering af et *ordret* referat af 4. udvalgs drøftelser angående mægling Kommissionens beretning om Sydvestafrika. Det indiske resolutionsforslag støttedes af en række afro-asiatiske lande, medens man fra vestlig side bl. a. indvendte, at forslaget vedtagelse ville indebære, at 4. udvalgs drøftelser blev hævet til samme niveau som drøftelserne i plenarforsamlingen, og at man ved gennemførelsen af et sådant forslag ville påføre FN unødige udgifter og skabe et præcedens, som kunne blive meget bekosteligt på længere sigt og dertil vanskeliggøre organisationen af FNs fremtidige plenarforsamlinger.

Under den videre debat gik forslagsstillerne med til at ændre ordet „printed“ til „mimeographed“, hvorved det sydvestafrikanske spørgsmål ville få samme publicitet som spørgsmål, der behandles i 1. udvalg.

Den canadiske delegerede fremsatte mundtligt et ændringsforslag gående ud på, at et ordret stenografisk referat af de omhandlede drøftelser skulle udarbejdes på engelsk og udelukkende stilles til rådighed for mægling Kommissionen. Det canadiske forslag indebar væsentligt mindre udgifter og var som eventuelt præcedens mindre vidtgående end det indiske.

Ved afstemningen faldt det canadiske forslag imidlertid, idet kun 20 lande stemte for (heriblandt Danmark, Norge og Sverige), 35 imod, medens 12 afholdt sig fra at stemme. Det indiske forslag blev herefter vedtaget såvel i 4. udvalg som i 5. udvalg, hvor det under hensyn til de økonomiske

konsekvenser også kom til behandling. Endelig vedtog plenarforsamlingen resolutionsforslaget den 13. december 1958. I alt 40 lande stemte for, 21 imod (herunder Danmark, Finland, Norge og Sverige), medens 11 afholdt sig fra at stemme.

7. Fransk Togoland.

(Dagsordenens punkt 40).

I overensstemmelse med den af 12. plenarforsamling den 29. november 1957 vedtagne resolution (jfr. beretningen angående 12. plenarforsamling, spalterne 556-558) afholdtes der under overvågelse af De Forenede Nationer den 27. april 1958 almindeligt valg til en ny lovgivende forsamling i Togoland. Ved valget vandt det tidligere oppositionsparti en afgørende sejr og dannede i maj s. å. en ny regering, hvis første opgave var at tage stilling til den statut for republikken Togoland, som Frankrig med den daværende togolesiske lovgivende forsamling billigelse havde sat i kraft den 28. februar 1958. I denne statut tilsikredes Togoland autonomi i indre anliggender, medens udenrigs- og forsvarspolitiske samt finansielle anliggender fortsat henhørte under Frankrigs kompetence. Endvidere skulle den nye togolesiske regering tage stilling til spørgsmålet om ophævelse af den mellem Frankrig og De Forenede Nationer i 1946 indgåede formynderkabsaftale vedrørende Togoland.

Efter forhandlinger i Paris opnåedes der i september 1958 enighed mellem den franske og den togolesiske regering om, at Togoland skulle opnå fuldstændig selvstændighed på et tidspunkt i 1960, som nærmere skulle fastsættes ved forhandling imellem parterne. Endelig enedes man om, at den franske regering skulle meddele De Forenede Nationer, at det var den togolesiske befolknings ønske, at formynderkabsaftalen af 1946 skulle bringes til ophør fra den dag at regne, da Togoland opnåede fuld selvstændighed i 1960.

Formynderskabsrådet vedtog den 17. oktober 1958 en resolution, hvori udvalget henstillede til 13. plenarforsamling at træffe beslutning om formynderkabsaftalens ophør fra den dag i 1960, som Frankrig og Togoland måtte blive enige om at fastsætte for Togoslands opnåelse af selvstændighed. 4. udvalg behandlede spørgsmålet i tiden